

[Schovelin.]

det Forveksling —, en saadan Sammenblinding, som Grundloven selv har gjort sig skyldig i, og som vi som Følge deraf alle sammen er nødsaget til at rette os efter. Man kender mange Forfatninger, hvor Bevillingsmyndigheden er skarpt udskilt fra Lovgivningsmyndigheden, og vi har selv i Danmark haft saadanne Forfatninger, hvor Bevillingsspørgsmaalene og Lovgivningsspørgsmaalene var bestemt adskilt, men det ejendommelige ved vor nugældende Grundlov er dette, at Bevillingsspørgsmaalene netop er gjort til et Lovgivningsanliggende. Finanslovens Væsen er først og fremmest at være Lov, og derfor falder allerede af den Grund det første og væsentligste Argument fra Hr. Kyeds Side bort. Naar derfor Hr. Kyed siger: „Hvor er den Lov, som denne Anmærkning støtter sig til, hvor er den Lov, hvis Indhold giver Udtryk for det Princip, som denne Anmærkning paa Finansloven skal knæsette“, saa forbyr det mig, at ikke et æret Medlem af Folketinget tog Finansloven, holdt den frem for ham og sagde: Her er den, her er den Lov. Det er ikke en almindelig Bevilling, som den er det i andre Forfatninger, men det er en Lov, det staaer der udtrykkeligt. Det er den Lov, hvorpaa denne Bevilling støtter sig.

Altsaa, for det første er Finansloven en Lov. Jeg mener, at dette, at man ikke maa lovgive paa Finansloven; at det er i og for sig forkert, men det gør vi allesammen, det er naturligvis ikke et holdbart Standpunkt. Vi maa finde et bestemt, klart Kriterium for, hvornaar man begaar Synd paa dette Omraade, og hvornaar ikke. Finansloven er altsaa for det første en Lov, og den er for det andet, som der tydeligt staaer i Grundlovens § 47, et *Overslag* over Statens Indtægter — og *Udgifter*. Hvad ligger der deri? Ja, der ligger deri, at alle de ved Love hjemlede Udgifter skal opføres paa Finansloven. Man kan ikke komme udenom, at naar den er et Overslag over Statens Udgifter, maa den indeholde alle de Udgifter, som er hjemlede ved bestaaende Lovgivning. Derimod kan man ikke sige, at en hvilken som helst Udgift, der kommer paa Finansloven, skal være hjemlet i en Lov for overhovedet at komme paa Finansloven. Deri ligger efter min Mening det forkerte i, hvad Venstres Ordfører hævdede, thi allerede fra den første Dag har det været saaledes, at ved Siden af de Udgifter, som var hjemlede i Landets Lovgivning, og som altsaa alle staaer paa Finansloven, fordi den er et Overslag over Statens Udgifter, kommer *Nybevillingerne*, *Bevillinger* ud over disse Udgifter, som man

fra Regeringens Side maatte foreslaa. Det foreliggende Tilskud er en saadan Nybevilling, oven i Købet af en ganske enkel Natur. En af Grundene, hvorfor man ikke kan have, at en Finanslov forandrer Lovgivningen, er den, at de organiske Love er beregnet paa at være udover en vis bestemt Periode og derfor ikke bør kunne forandres det enkelte Aar; men her er jo netop Tale om en rent midlertidig Bevilling, altsaa en Nybevilling i Ordets egentlige Forstand. Derfor kan jeg paa ingen mulig Maade se, at man skulde gøre noget som helst Forsøg paa at lovgive paa Finansloven, fordi man indfører en *saadan* Nybevilling. En saadan Betragtning vilde jo, som det ogsaa er anført og anført med Rette i Folketinget, ogsaa føre til, at man ikke kunde give Eksportkreditter, der ikke hidtil har støttet sig paa nogen Lov, Eksportkreditter, som beløber sig til ganske anderledes vældige Summer end det, der her er Tale om. Saa siges der fra det ærede Venstrepartis Side, at der er stor Forskel paa at give Tilskud til Eksport og paa at give Tilskud til Sukkerroedyrkning. Men jeg kan ikke se denne Forskel. Jeg maa mene, at det er det samme, om man giver Tilskud til Erhvervsdrivende, som vil eksportere, eller til erhvervsdrivende, som vil dyrke Sukkerroer. De første vil gennem deres Erhverv skaffe os Fordringer paa Udlandet, de andre vil forhindre, at Udlandet faar Fordringer paa os, med andre Ord: begge søger at forbedre Handelsbalancen, Betalingsbalancen, hver paa sin Maade.

Jeg skal ikke fordybe mig i Spørgsmaalet om Kartoffelmelsfabrikken i Brande; om den gælder det, at man kun behøver at sige det bekendte Omkvæd: „Jeg si'er ikke mer, I kan mig nok forstaa“. Jeg behøver heller ikke at tale om Tilskud til Mergelforeninger o. s. v. Der er altsaa Eksempler nok paa, at der gives saadanne Tilskud, som har Nybevillingens Karakter, og som ikke heller kunde siges at være Lovgivning paa Finansloven. Thi det er deri, det forkerte ligger, at der for en hvilken som helst Bevilling, der staaer paa Finansloven, skal kunne paavises Lovhjemmel. I Virkeligheden er det saaledes, at enhver Finanslov i Verden danner to Dele, nemlig en, som man kunde kalde for et *Normalbudget*, som man kan udskille af denne Finanslov med samme Sikkerhed, som man kan udskille den af et hvilket som helst Statsbudget, der bliver lagt, og som netop er de Udgifter, der er hjemlet i bestaaende Love, ligesom de i disse hjemlede Skatteindtægter. Men saa er der, som sagt, en anden Del af Finansloven, der be-